

Наистина че ми позволих да имамъ една Библия и Данте; библиотеката на вардачътъ, съставена отъ нѣколко романи отъ Скудери, отъ Пияци, и отъ по-лоши още, и тя бѣше на разположенъето ми; нѣ умътъ твърдѣ разпелянъ, не можеше да легне на никакво четене. Съкой день научвахъ изуесть по една пѣсенъ отъ Данте, и това упражняванъе бѣше само машинално; дори и като четѣхъ наизуесть тия хубави стихове, имахъ ги на умътъ си по-малко отъ колкото злополучието си. И се така бѣше каквото и да четж, освѣнъ нѣколко мѣста изъ Библията. Съкога съмъ обичялъ тая свещенна книга, дори и тогава когато се мисляхъ за невѣрникъ а сега не можяхъ да я изучавамъ безъ да се обладаиж отъ почетъ. Нѣ че, безъ да щж, като я четѣхъ съеъ умътъ често на друго нѣщо, неразбирахъ; нѣ малко-по-малко станѣхъ по-способенъ за разсжждане, и така да я обикнѣ съкой день по-много.

Това прочитанъе не ми даде никога най-малката наклонность кжмъ глупавщината, сиречь кжмъ тая злъ разбрана набожность, която прави човѣкътъ слабодушенъ или фанатикъ. Напротивъ, тя ме научваше да обичямъ Бога и хората, да желаиж отъ день на день по-много царуванъето на правдата, да опрощавамъ на лошитѣ. Безъ да истрива въ мене онова добро, което философията можеше да ми впечатя, християнството ми го вдѣлбаваше по много, като дава на началата си по-много сила и възвишяванъе.

Единъ день, слѣдъ като четохъ че нетрѣбва никога човѣкъ да прѣстава да са моли, и че истинскиятъ молитви не състоижтъ въ едно праздно мжмрене на думи, а въ просто почитанъе на Бога, било съеъ мисли, било съеъ дѣла; че и единтъ и другитѣ трѣ-